

Jimmy's grote reis

Jimmy's Grote Reis

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Ky

ISBN: 789403709543

© Petra van Engelenburcht

Hoofdstuk 1. De erfenis.

Engeland, Londen, 18 mei 1865.

Jimmy staat doodstil naast de deur, maar zijn ogen zien alles. De dikke dame in haar zwarte jurk gluurt almaar naar het zilveren theestel op het dienblad. Haar man, een lang mager heerschap in zwart pak, klemt een hoge hoed op zijn knie en hij gluurt juist steeds naar de staande klok.

En die nog dikkere dame met haar twee dochters die aan de andere kant van de salontafel zitten? Ze hebben ook zwarte jurken aan en platte zwarte hoedjes op. Die mevrouw en haar dochters gluren naar het grote schilderij met de jachtpartij, de rustig tikkende pendule op het dressoir en de zilveren doosjes op tafel.

Want weet je, mevrouw Agatha is dood.

De oude dame was al lang ziek. Zo lang als Jimmy weet lag het oude vrouwtje de hele dag in haar bed. Ze stond alleen op zondag op om naar de kerk te gaan. Dan werd ze op zwakke wiebelbeentjes ondersteunt door haar dochters en die gingen na het kerkbezoek altijd weer snel weg.

Die dochters zijn er nu ook weer en het is niet eens zondag, maar woensdag.

De ene dochter heet Abigaïl, de andere Martha en allebei hebben ze een echtgenoot mee. De ene een hele dikke, de andere een lange magere.

Ook zit er een oud dametje in een grote fauteuil. Dat is mevrouw Jones, zij is een zuster van mevrouw Agatha en al is ze wat jonger, ze zit, helemaal krom en tuurt door een klein brilletje de kamer rond. Als laatste zit er een lange dame in een hoekje van de bank, een dochter van een zuster van mevrouw Agatha die al eerder overleden is, en deze nicht heet Josefien. De moeder van Josefien was vroeger de oudste zuster en ooit waren alle mooie spullen eerst van haar.

De visite praat plechtig over mevrouw Agatha en haar begrafenis, maar ondertussen kijken hun ogen gretig rond. Het gaat om de erfenis, dat snapt Jimmy wel.

Daar is de oude mevrouw Agatha helemaal niet blij mee, ze staat namelijk vlakbij hem en schudt haar hoofd terwijl haar familie kibbelt wie wat mag hebben, want weet je, mevrouw Agatha is een spook geworden.

Ach, hoe weet Jimmy dat nou, hoor ik je al denken.

Nou weet je. Jimmy kan spoken zien, vanaf dat hij klein was.

Vroeger was hij er erg bang voor, maar tegenwoordig helemaal niet meer, want spoken doen namelijk niets. Ze staan er alleen maar en zien er net zoals jij en ik uit. Soms zijn ze zo oud dat ze alleen nog maar grijze mist of alleen nog maar denken zijn.

Er zijn maar heel weinig mensen op de wereld die spoken kunnen zien. Jimmy vreest eigenlijk dat hij de enige in de hele wereld is.

Dat het daarom is dat spoken zo vaak naar hem toekomen om hem iets te vragen of dat hij over mensen droomt die dood gaan en soms is dat best eng.

Jimmy begrijpt niet waarom hij spoken kan zien, maar het is nu eenmaal zo, dus maakt hij zich er verder niet druk om. Alleen, het is zijn moeder weet je.

Zijn moeder heet Annie, zij is de huishoudster en kokkin en ze wonen al jaren bij mevrouw Agatha.

Jimmy probeert heus wel zijn moeder uit te leggen, waarom er soms dingen verschuiven. Er soms een gevoel is of er iemand is die je niet eens kan zien. Dat je een geluid hoort of dat er iets zomaar van een tafel valt zonder dat je iemand in de buurt kan zien, maar ze gelooft hem nooit. 'Klets toch niet altijd zulke stomme onzin,' zegt ze dan. 'Spoken bestaan niet, klaar uit.'

Jimmy weet dat de spoken die dingen doen om je aandacht te trekken. Helemaal niet om je daarmee bang te maken hoor.

Overleden mensen willen je alleen maar graag iets vertellen.

Iemand de laatste groeten doen of alleen maar even door iemand gezien worden zodat ze niet vergeten worden, want daar is elk spook doodsbenauwd voor. Dat niemand meer weet wie je bent.

Als die iemand die een spook ziet, iemand is, net zoals ik, bedenkt Jimmy. Dan is er niets aan de hand, maar als dat spook iemand als mijn moeder ontmoet? Dan kan dat spook alles in de kamer laten kraken, laten vallen of omgooien. Zijn moeder gelooft toch niet in spoken en denkt dat hij dat doet om haar te plagen. Jeminee, dan is ze weer enorm boos en moet hij voor straf naar zijn kamer.

Jimmy zucht er van. Wat hij al een problemen heeft gehad door die lastige spoken en zijn moeder die niets wil geloven? Oh jeminee toch, dat wil je niet weten.

Mevrouw Agatha smijdt gelukkig niet met dingen of gooit iets om. De oude dame staat stilletjes in een hoek en schudt haar hoofd om haar dochters die kibbelen om het zilveren naaigarnituur. Ondertussen loopt zijn moeder ijverig rond met een dienblad en deelt thee, koffie, zelfgebakken cake en koekjes uit. Zijn moeder hoopt daarmee zo op te vallen dat iemand haar in dienst zal nemen.

Nu de oude dame gestorven is, is moeder haar baantje kwijt. Je baantje kwijt zijn, dat heeft zijn moeder wel honderd keer tegen hem gezegd, dat is het allerergste wat een moeder met kind kan overkomen. Dus probeert ze zo snel mogelijk een nieuw baantje als huishoudster te vinden, maar iedereen in de buurt heeft er al eentje of er een niet nodig en in de krant staat ook steeds niet dat iemand een huishoudster zoekt.

Daardoor heeft Annie haar netste jurk aangetrokken en daarover een fris gestreken wit schort. Haar lichtblonde haar zit in keurige knot en ze doet haar best om extra vriendelijk te kijken met haar blauwe ogen in haar ronde gezicht.

Jimmy kijkt juist niet vriendelijk. Die dikke dochters zijn zulke stomme meiden, ze hebben overal sproeten en hun oranje haren in lange vlechten. Ze doen heel akelig, want ze steken de hele tijd stiekem hun tong tegen hem uit en trekken gekke gezichten.

Jimmy weet dat hij niets terug mag doen. Hij is maar het zoontje van de huishoudster, maar dat kost hem wel moeite. Het liefste zou hij een natte spons in hun kraag uitknijpen of een flinke mep met een mattenklopper geven, maar dat mag niet. Hij is maar een schoenpoetsertje en dat is de laagste rang van het personeel. Zijn moeder heeft hem nog zagezegd dat, zodra de visite er is, hij netjes rechtop moet blijven staan en extra beleefd zijn tegen iedereen. Hij moet ook steeds meneer en mevrouw zeggen en daarbij zelfs buigen!

Jeminee, dat is zo stom, maar Jimmy wil zijn moeder niet verdrietig maken, dus, toen de mensen binnenkwamen, nam hij hun jassen en hoeden aan en boog de hele tijd beleefd.

Een huishoudster in blauwe jurk en wit schort, met haar zoontje in zijn donkerbruine pakje met witte bloes en een blauw strikje, merken niet hoe ze opvallen tussen al die mensen met hun strakke gezichten in zwarte kleren, want Annie en Jimmy hebben allebei lichtblond haar en hun lichtblauwe ogen glanzen in het zonlicht als stukjes hemel.

Zijn moeder heeft Jimmy niet voor niets geleerd beleefd te spreken en ook beleefd te buigen tegen alles en iedereen. Annie zegt steeds dat als hij goed zijn best doet? Dan mag hij op een dag butler worden, net als zijn vader.

Een butler worden? Bah, dat wil Jimmy helemaal niet. Hij is pas 12 jaar oud, maar Jimmy wil een piraat worden. Dan vertrekt hij op een prachtig groot zeilschip naar verre vreemde eilanden en beleefd de meest spannende avonturen, want Jimmy snakt naar een avontuur, maar mag hij die gaan doen van zijn moeder? Niks hoor. Hier staat hij nou, naast de deur van de woonkamer om die open en dicht te doen voor wie naar de wc moet en dat is enorm saai om te doen.

Jimmy heeft nu eenmaal oren, dus moet hij wel alles horen wat er gezegd wordt door de visite en ze zeggen een heleboel tegen elkaar. Vooral over mevrouw Agatha.

‘Dat Agatha nu net op de 13e begraven moest worden,’ mompelt het oude dametje, ‘mijn zuster is altijd bang voor de 13^e geweest.’

‘U bent toch ouder als mijn moeder, tante Mia,’ giechelt Martha.

‘Moeder is nog geboren in 1777. U bent toch 2 jaar jonger?’

‘Oh ja, ik ben 89, maar nog lang niet van plan dood te gaan, hoor, Suzan,’ zegt tante Mia streng.

‘Oh, maar dat bedoel ik helemaal niet,’ jammert Martha schril.

‘Wilt u misschien een stukje cake,’ Annie duwt het dienblad snel onder haar neus.

‘Wat een heerlijke cake,’ neemt Martha snel weer een plakje. (Het is haar vierde al, weet Jimmy.) ‘Mijn moeder sprak altijd erg vriendelijk over u, mevrouw Jamyson.’

‘Oh, dank u wel, mevrouw Jones,’ zegt Annie snel. ‘Weet u, nu mevrouw uw moeder er niet meer is, zoekt u misschien een huishoudster of weet u iemand die...’

Annie wordt ruw onderbroken door de man van Abigaïl. Hij springt op, loopt met ferme pas naar de staande klok toe en grijpt de rand

stevig beet. 'Abigaïl is de oudste dochter en daarmee verklaar ik dat deze klok naar ons toe zal gaan,' zegt hij op bevelende toon.

'Nee maar,' spring Martha gekwetst op. 'Hoe kom je erbij, Andrew. Moeder heeft de klok altijd aan mij en John beloofd. Nietwaar John, zeg jij er ook iets van.'

'Nou eh,' de dikke echtgenoot van Martha kijkt Abigaïl verschrikt aan. Hij durft verder niets te zeggen terwijl Abigaïl meteen boos wordt. 'Hou jij je mond nu maar, Martha, ik ben nu de oudste,' zegt ze. 'Neem jij vaders antieke schilderij maar.'

Jimmy ziet hoe mevrouw Agatha naar haar dochters kijkt en daarna naar mevrouw Kirby wijst. Dat betekent dat de nicht de staande klok mag hebben, want die kwam vaker op bezoek dan de dochters. Maar niemand ziet mevrouw Agatha staan. Zodra de oude dame merkt dat Jimmy wel naar haar kijkt, kijkt ze hem hoopvol aan en wijst weer naar de nicht. Jimmy snapt het best wel. Mevrouw Agatha wil dat hij mevrouw Kirby zegt dat zij de klok mag hebben, maar dat durft hij nooit. Daarom schudt hij snel zijn hoofd en kijkt de andere kant op.

Wat doet hij nou toch weer raar? Annie ziet heus wel hoe haar jongen steeds naar een plek staart waar zij niets bijzonders aan kan zien. Nu Jimmy zijn hoofd schudt en zijn schouders ook nog optrekt, is ze bang dat mensen haar zoon raar zullen vinden. Annie gaat snel naar Jimmy toe en gaat maar voor hem staan.

Jimmy gluurt langs zijn moeder brede heupen zodra hij Martha zo hard hoort stampvoeten, dat het servies op de tafel ervan rammelt. Daarna staren hij en zijn moeder naar de forse ruzie tussen Martha en Abigaïl, want die willen allebei de staande klok hebben.

Josefien durft zich er zomaar mee bemoeien en zegt dat de staande klok van haar moeder was en dat zij, als dochter van de oudste zuster meer recht heeft op de klok.

In haar hoekje knikt mevrouw Agatha heftig, maar dat kan toch niemand zien.

Abigaïl en Martha zijn het er allebei niet mee eens. Josefien is maar een dochter en heeft haar mond te houden, vinden ze allebei. Daarna kijken de zusters elkaar aan en ruziën over de klok

Jimmy luistert niet naar het gekibbel. Achter in de kamer, bij de tafel met vier stoelen, hangt een schilderijtje. Hij weet niet waarom, maar

altijd moet hij ernaar kijken. Op het schilderij is er voor een paar oude huisjes een klein meertje. Daarin zwemmen wat witte ganzen en helemaal rechts in het hoekje zitten er een moeder en haar zoon op een bankje.

De huisjes, het meertje en de ganzen zijn wat donker. De moeder en haar zoon zitten juist in het zonnetje, waardoor je hun blonde haren en blauwe ogen goed kunt zien. Jimmy vindt die vrouw en haar zoon net op hem en zijn moeder lijken, daar moet hij zelf altijd om lachen. Hij en zijn moeder op een schilderij, dat is zo raar, dat zal niemand ooit geloven, toch vindt hij het schilderij leuk.

Het gekibbel is voorbij. De strijd om de klok is afgekocht door Martha doordat Abigaïl het schilderij met het jachtafreel, wat zilveren doosjes en het zilveren theestel mee mag nemen. De rest is blijkbaar ook verdeeld.

Jimmy ziet mevrouw Kirby langs hem lopen en zomaar neemt ze het schilderijtje van de muur. 'Hee, niet doen,' roept hij meteen. 'Dat is van mij!'

Jimmy schrikt er zelf van, omdat iedereen meteen naar hem kijkt. 'Is dat zo? Is het schilderij aan de jongen beloofd,' mevrouw Kirby kijkt afwachtend rond.

'Doe niet zo belachelijk,' giechelt Abigaïl. 'Een echte Walofski voor het zoontje van de huishoudster? Geen sprake van.'

'Maar, maar,' Jimmy kijkt zijn moeder hoopvol aan, maar ze gaat alleen maar voor hem staan, trekt een stofdoek uit haar schort en zegt snel. 'Zal ik het even voor u afstoffen, mevrouw?'

Annie praat extra vriendelijk, maar mevrouw Kirby heeft geen huishoudster nodig. Daarna loopt ze weg met een tas met wat boeken, wat zilveren doosjes en 'zijn' schilderijtje onder een arm. Buiten stonden een grote koets en een platte kar te wachten. Nu het belangrijkste verdeeld is komen er mannen in overals binnen en halen meubels weg.

Even later. Alles wat van mevrouw Agatha's spulletjes over is gebleven, is een kaal huis en de bediendes. Een mollige huishoudster en blond jochie wil blijkbaar niemand hebben.

Jimmy voelt zich er naar van. Hij dacht altijd dat alles in het huis van hun was.

Nu blijkt dat ze alleen de spulletjes hebben die in hun slaapkamer stonden, zelfs veel dingen uit de keuken zijn weg.

‘Nou,’ zucht Annie, terwijl ze de door het woonraam de families nakijkt die in koetsjes stappen en weggrijden. Allebei een andere kant op, allebei gevolgd door een kar volgestapeld met meubels en allerlei spullen. ‘Dat was het dan, nu moeten we hier weg, Jimmy.’

Jimmy loopt achter met zijn moeder naar de keuken en die ziet er heel vreemd uit.

Het fornuis en de tafel en stoelen zijn weg. Zelfs de schaal met cake is weg, terwijl hij nog zo gehoopt had op een plakje. Alles wat overgebleven is, is wat oud servies met hier en daar een barstje op het aanrecht. Wat oude pannen, een stapeltje theedoeken en een hoopje bestek dat niet van zilver is.

Annie haalt met somber gezicht een grote picknickmand uit de schuur waarin ze wat spulletjes gedaan had, die toch niemand zou missen. Zoals het theestel met de blauwe bloemetjes en een grote melkkan vol roze bloemen, wat kookspulletjes en de aardappelschilbak met wat aardappels en peen erin.

Er zijn geen stoelen meer, maar Jimmy voelt zich toch wat minder treurig om het verlies van het schilderijtje nadat zijn moeder thee heeft gezet op een oud petroleumstel en gelukkig ook een paar plakjes cake in een servet had bewaard.

‘Lief he, lieverd,’ Annie bekijkt dankbaar een mooie gouden armband om haar pols. ‘Heeft mevrouw Agatha mij laatst gegeven voor jarenlang trouwe dienst. Het is een dure, dat kun je wel zien.’ Gelukkig had Annie deze mooie armband de hele tijd onder haar mouw verborgen, anders had ze die misschien wel moeten teruggeven, want Abigaïl en Martha hebben staan te kibbelen over de inhoud van het juwelenkistje van hun moeder. Martha gaf Annie wat later een zakdoek met wat juwelen en Annie is enorm blij met een mooie broche, zelfs al heeft die geen pin meer om het te dragen. Ze doet er een kettinkje aan en draagt de blauwe camee met een barstje erin, daarna zo trots als een pauw

Jimmy drinkt thee en staart naar buiten, naar de kleine tuin waarin hij altijd gespeeld heeft en die hij straks nooit meer zal zien. Ineens beseft hij dat er een klein bruin hondje staat. Het heeft grote flaporen en staart hem met schuins kopje aan.

‘Mam!’ Jimmy kijkt haar met grote ogen aan, ‘wat doen we nu met Tommie?’

‘Oh, Tommie...’. Annie ziet het hondje ook staan en zodra het merkt dat ze hem zien, komt de kleine zwerver kwispelend naar de deur.

Annie heeft het nooit erg gevonden dat Jimmy de kleine zwervhond op een dag mee naar huis had genomen. Mevrouw Agatha kwam toch nooit in de keuken en het hondje is een lief beestje. Maar nu ze weg moeten is een hond, hoe klein ook, toch een last.

‘Tommie kan niet mee, Jimmy.’ Annie schudt met diepe zucht haar hoofd. ‘We hebben al genoeg spullen om mee te nemen.’

Jimmy kijkt naar de grote picknick mand, een grote koffer, grote handtas en zijn kleine koffertje die keurig op een rijtje staan te wachten. ‘We hoeven Tommie toch niet te dragen, mam,’ zegt hij snel. ‘Tommie kan zelf wel lopen.’

‘Nee, we nemen dat beest niet mee,’ zegt Annie geërgerd. ‘We hebben alleen maar last van een vies hondje.’

‘Tommie is niet vies,’ roept Jimmy verontwaardigd. ‘We kunnen hem toch niet hier achter laten? Dan sterft hij van de honger!’

‘Dat zal wel mee vallen, dat beest is al bij iedereen aan het bedelen en dan nemen de Johnsons hem wel in huis.’ Annie draait zich om en tilt haar picknickmand op. Oei, die voelt enorm zwaar en de koffer is ook bijna niet te tillen, maar ze kan echt niets achter laten...

Jimmy kijkt naar de dikke billen van zijn moeder als ze bukt om haar spullen op te tillen en stampvoet boos. ‘Als Tommie niet mee mag, ga ik ook niet mee,’ roept hij en stuift naar buiten.

Het kleine hondje rent meteen naar hem toe en Jimmy tilt hem op.

‘Jeminee, mijn moeder is zo gemeen, Tommie’ zegt hij nijdig. ‘Zij neemt van alles mee, maar omdat je maar een zwerver bent, moet je het maar uitzoeken. Nou weet je wat? Dan gaan we samen wel zwerven, maar ik laat jou niet achter hoor. Ze bekijkt het maar!’

‘Jimmy!’ Annie komt in de deuropening staan en wenkt gebiedend, ‘kom meteen hier!’

‘Alleen als Tommie mee mag,’ roept Jimmy terug en doet alvast een stap naar achteren. ‘Anders ga ik ook wel naar de Johnsons!’ Brr, nu al huivert hij daarom, want meneer en mevrouw Johnson zijn erg oud en echt enorm vervelend met hun gezeur dat ze niet mogen hoepelen of knikkeren voor hun huis. Ook zeggen ze altijd dat meisjes er niet mogen touwtjespringen omdat mevrouw